

UDEN DIG

forhandling afvist
døden tog nådesløst fat
i min elskede

slukkede livsgnisten
muskler blev løst fra knogler
tyngdekraft forsvandt

tiden slap sit tag
tog det sidste åndedrag
kroppen efterladt

knap et splitsekund
et pust i universet
min hele verden

gråt i januar

kulden isner under hud

ribbet nøgent træ

ekkoløst hjerte

gråd blokerer luftveje

kvalmende tomhed

forvildet i sorg

afbrudt jordforbindelse

ni verdenshjørner

længslernes smerte

samhørigheden ophørt

min mand er død

blåligt tyndt dagslys
tung gang på rimfrosset jord
nedbrudt af stumt savn

lydløs intethed
lige meget for meget
meninger visner

rosensjæl på jord

min Adam i Paradis

kær nær nætter år

seismografisk tændt

fod i dannelsens jordbund

syltede hyben

homo sapiens

udsyn indsigter skriftklog

egne skaberord

år i Europa

dage i Ekbatana

slidstærke sammen

sørgmodigt blindt blik
ud ad vindue mod tomhed
indadvendt nedbrudt

sprang uden faldskærm
ved nu kun at være et
støvkorn i sandstorm

en dråbe i regn
algevækst på havets bund
i svaj med stærk strøm

tylstyndt skrøbeligt
ædes lyset begærligt
af uldent mørke

hertesorgens dyb
mens skibe kløver havets
dansende guldglimt

ørene lytter
hører livshjulets drejning
frem mod tidløshed

det er der du er
fortæl mig i drømme hvor
evigheden er

hele tiden det
evindelige kredsløb
fødsel liv døden

du nær et sekel
undervejs fulgtes vi ad
skæbnens lykketræf

os i fyrre år
blev til to alen af et
vævet holdbart stof

gudernes gave
vi fandt og greb fat om os
når jeg dør dør vi

sorgramt til tælling
kroppen porøs sindet slidt
duerne kurrer

tog i det fjerne
fortabte spørgsmål og svar
uden en deadline

gråden høres
vil gerne gøre det om
elske dig mere

jeg er der altid
skrev du til mig i brevet
en hvid sommerfugl

flagrer som savnet
blæsten hiver i grene
blade hvirvler rundt

grådvejr varsler storm
fra sorgens epicenter
storm er bare storm

timer forsvinder
bi vipper på kornblomst
jeg ser det du så

dødens ragnarok
kærligheden efterladt
kun den er en trøst

tankerne forvitrer
synker ned i anden tid
søger din glæde

din varme din krop
samværrets klangbund og lyst
nu kun i mit savn

tid synker til bunds
i glemslernes sorte hul
hvor du forsvinder

griber om mindet
bliv hos mig et år en dag
endnu et sekund

som da du var her
fra start et jordisk livspar
tæt på trods afstand

livssymbiose
gjorde hinanden bedre
favntag kys krop ord

lukker øjnene
samtaler stadig med dig
mentalt puslespil

sindet takker vildt
husker dine blå øjne
se kærligt på mig

luftige fugle
strejfer mindet med vingen
blegner i himlen

samler til din grav
kosmisk lys og vindens duft
fra Vesterhavet

jadeskarp marehalm
solflimmer i saltvandsprøjt
buldrende bølger

alt det er til dig
du er en del af det hele
vi er der sammen

fortaber mig selv
i den fjerne horisont
sol fra øst til vest

længsel efter liv
det der var og ikke er
tiden er gået

stier groet til
træerne skjuler sig selv
hvor vi altid gik

månens mælkelys
blandet med marineblåt
vågent nattesyn

skovbryn skygger sky
stirrer stumt uden fokus
ind i formløshed

uden dig er jeg
en kvinde uden sin mand
i drømmeløs søvn

en fugl uden sang
i et træ uden rødder
yderst på skrænten

uden dig er jeg
på månens mørke side
mens jorden drejer

få små regndråber
himmelrummet holder vejr
græsset retter sig

styrtregnen trommer
vand som spejl på fliserne
himlen falder ned

slukker jordens tørst
sidder i ly og lytter
venter på ingen

et nulstillet jeg
fortiden lang fremtid kort
sløret sol siver

jeg mistede os
du forsvandt i døden
jeg er alene

hinsides tanken
en halv - en parteret hel
såret skal hele

gør godt at huske
din glade krops lette gang
kirsebærtræet

aldrig det samme
plante bliver en kæmpe
uden for huset

står vagt derude
breder sig favner verden
tæt på postkassen

pudderpurpur blomst

hverken bær eller baby

violetrødt løv

tankerne myldrer
som partiturets noder
mærker dit nærvær

mit hjertets pilot
efter hverdage fløj vi
i universet

ingen sammenhæng
bindemidlet er træthed
tænker på fortid

et vinget væsen
blev til en lille gråspurv
landet på stakit

fløj ind i ruden
efterlod hul i luften
lå død på flisen

vi sad der og så
så ungen vakt til live
af gråspurvemor

et sandt mirakel
også at vi var sammen
hinandens magi

ingen i stolen
ingen er alle steder
aske i graven

sidder tilbage
min sidste tid uden dig
med døden tæt på

fremtid i fortid
snubler over minderne
tid trækker vejret

sol i øst gi`r trøst
sort får farve kold bli`r varm
kærligheden er

dybt hav en mild vind
lyset flimrer sanseligt
glemmer du er død

duften af saltvand
solstrejf i dovne bølger
kroppen berøres

som sammen med dig
lungerne fyldes med luft
dykker mod bunden

fugle i frit fald

vingerne foldes ud

himler højt til vejs

sand imellem tæer

sagte bølgeskulp mod strand

igen og igen

der hvor sorgen er
voksede din kærlighed
større end sorgen